

Megjelöltek

Sokáig berzenkedtem amiatt, hogy a hívők tudatában is összerosódik november 1-je és 2-a, Mindenszentek és Halottak napja. Az egyházi kalendáriumot, a liturgiát a köztudat nem veszi tudomásul. Kedves halottaikra, hozzátartozóikra emlékeznek az emberek ez idő tájt.

Talán jól is van így. Hiszen az emberiség jövőjének is távlatot nyitó kinyilatkoztatás arra a reményre nevel bennünket, hogy az élet nem ér véget a halállal: van folytatása, sőt beteljesülése. Az, aki létre hívott bennünket, valójában csak átmeneti szállásnak tekintti jelenlegi tartózkodási helyünket. Igazában az örök élet boldogságába szól a meghívásunk. Szent János látomásaiban a Bárány lakomájáról beszél, amelyen részt vesznek mindazok, akik „homlokukon viselik az ő nevét és Atyjának nevét”.

Szent János „új eget és új földet lát”. Jelenlegi lakóhelyünk, a Föld nevű bolygó, folytonos földrengésekkel, hurrikánokkal, esőzésekkel, szárazsággal fenyeget bennünket — és nem költözhetünk róla más, biztonságosabb planétára. A természeti katasztrófáknál is súlyosabbak az emberi gonoszság okozta pusztítások: az ember megannyiszor saját embertársának válik farkasává, gyilkosává — és nem cserélhetjük ki akaratuktól megfosztott, engedelmes bábukra az egész emberiséget. Mindezeket túl pedig ott vár mindnyájunkra a halál: az elmúlás árnyéka rávetül életünkre — és ezt nem oldja fel soha a tudomány fejlődése.

Krisztus feltámadása meghagyta ezt a világot olyannak, amilyen eddig volt, de fölébe nyitotta az „új ég” valóságát és vele az „új föld” ígéretét. Ennek fényében könnyebb eligazodnunk a történelem és saját életünk útvesztőiben. A hívő ember nemcsak a haldoklók jajkiáltását hallja, hanem a feltámadottak örömujjongását is. Elmúlás és öröklét, töredék és beteljesülés, fájdalom és remény eget és földet át-fogó szintézisében él. Így tudja egybefogni szeretteit is: azokat, akik körülötte élnek, s akikkel együtt küszködik a teljesebb életért, teljesebb szeretetért és örömért; és azokat is, akiket magához tartozónak érez, annak ellenére, hogy már nincsenek a földön élők sorában.

Mindenszentek és Halottak napján nemcsak a túlvilágra nyílik rá a pillantásunk, hanem erre a mi világunkra is: halhatatlanságra szánt, mégis halandó életünkre. És Pilinszky Jánossal mondhatjuk el kérdésbe fogalmazott hitvallásunkat:

*„Hogyan is igazítja sorsát,
az öröklétet, Isten, a teremtés
mindörökre veszendő mezejében?”*